

Двије мајке јада и несреће

Бјеше много јада и несрећа
Кроз године и прошла столећа
Што су ову земљу притискали
И на плаћа Србину падали
Ал се Србин никад не предаде
Нити пред ким на кољена паде
Никад није за милост молио
Но је земљу оро и бранио
А гуслама ране лијечио
С њим су гусле биле на мегдану
На весељу и крсном дану
У жалости и тешкој несрећи
Њих се никад не мога одрећи
Зато гусле јаворова грано
Одјекните као некад давно
Опишите стравичну истину
Шта у црно зави Баточину
Што текоше сузе потоцима
Шта рекоше мајке синовима
Ке се тужне с њима поздравише
И како се у црно завише
На хиљду деветој стотинис
Седамдесет четвртој години
Кад се из сна природа буђаше
А прољеће врата отвараше
Па свијету пријесто даваше
Кад почеше да дужају дани
Полећеше проклети гаврани
Полећеше тице злослутнице
Са малене горе Стражевице
Са обале воде Лепенице
Лете тице у носе несрећу
Баточину варош надлијећу
Птретражују куће и сокаке

Ко кога ће пасти на конаке
Ђе ће своја крила одморити
И кога ће у црно завити
Све бирали најзад изабрали
На Динића дворе попадали
Одакле се вране огласише
И несрећу тешку наслутише
Тога дана Динић Милутине
Овај вредни честити Србине
Трећег сина за војску спремаше
По Српски му испраћај прављаше
Па се зато много радоваше
Како неће побратиме мио
Србин ти се вазда поносио
Кад је сина у војску пратио
И када је у бој одлазио
И онда се Србин веселио
Па је зато Динић Милутине
Позво скоро пола Баточине
Да испрати најмлађега сина
Коме нема још двадес година
А већ га је знала околина
Ко најбољег фудбалера Слоге
Имао је момак златне ноге
Сто је чуда с фудбалом чинио
Другима је за пример служио
По поштењу и добру владању
И лијепом људском понашању
Пун бијаше снаге и радости
Звали су га Гиле од милости
А његова два старија брата
Бјеху бољи од сувога злата
Драган фудбал са Гилом играше
А Душан им економ бијаше
Три сокола три кршне делије

Бјеху понос целе Шумадије
С њима бјеше једно момче младо
Које браћа призиваху радо
Са којим су нераздвојни били
Свуда су га са собом водили
Вољели га ко брата рођена
Он ти бјеше с Морачког камена
Од доброга рода и племена
Од велике куће и шљемена
Чувенога братсва кујовића
Мајка му је одива Жижића
Од Шавника тврдог каченика
Ђе се снијег до по љета крије
Бијаше му име Димитрије
Одлично је кошарку играо
Од шале је кошеве давао
Но је скоро без оца остао
Оста момче без правог савета
Са плећима нејаког ђетета
Ни мало му не бијаше лако
Другима је у помоћ прискако
Ништа момку тешко не бијаше
Но га зато народ волијаше
Вољели су Драговога сина
Ципцијела варош Баточина
Са њиме се сестра поносила
Мајка му је Роса говорила
Димитрије мој једини сине
Немој срећо душе ти очине
Да се неко на тебе пожали
Буди поштен мој анђеле мали
Но сад чујте шта је даље било
Шта се збило и шта се десило
Проклетога дана и земана
Димитрије код Динића дође
Па са браћом у комбију пође
Да догнају за шатор столове
Мајка Рада гледа соколове
Гледа момке веселе и младе

Како с вољом и љубави раде
Па је срећна у себе зборила
Благо мене што сам их родила
Кад се тако поштују и пазе
Што им добри другови долазе
Нема жене срећније од мене
Док писнуше са воза сирене
За сиреном зачу се ломњава
Страшна шкрипа звека и тутњава
Би рекао муња ударила
Да се од ње земља проломила
Стоји писка дизелке проклете
Са комбија блатобрани лете
Лете гуме стакла и делови
А са њима млади соколови
По шинама и пружним жицама
Разбијеним момачким главама
Поломљених ребара и ногу
Но вам сада објаснит не могу
Како дође до ове несреће
Како комби на пругу излеће
Кад су били стали код сигнала
Зашто их је судба наћерала
Да изгубе своје младе главе
Боже мили ужаса и страве
До сад су се веселили млади
Но шта народ Баточински ради
Кад за тешку несрећу дознаше
На несрећно мјесто дотрчаше
И ту мртве момке угледаше
Мртво леже три сокола сива
А Драгана затекоше жива
Па га хитно возе до болнице
Но да видиш двије несрећнице
Двије мајке црне и кукале
Кад су тужне за јада дознале
На прелаз су пружни дотрчале
А кад црну слику угледаше
На земљицу обе попадале

Али доктор присутан бијаше
Па им разне лекове даваше
Да их како смири и умири
А када се Рада освестила
Доктора је кроз плач замолила
Ој докторе молим те ко Бога
Спасите ми бар сина једнога
Спасите ми мојега Драгана
Бићу вама до неба захвална
Но лијека њему било није
У болницу и Драган умрије
Погибоше три рођена брата
У слободи без крвавог рата
Но каква је Кујовића Роса
Стигла црна без обуће боса
Још не може сина да угледа
Па свевишњег преклињаше Бога
Остави га Боже цијелога
Како ћу га јадна у комате
Однијети код његовог тате
Неће њега Драго препознати
Па ће мене сироту карати
Што га боље нијесам пазила
Куку мене ће сам га родила
Ђе изгубих код очију очи
Док Милане Стојановић скочи
Са народом који овде бјеше
Све лешеве са пруге узеше
И кућама њиним однијеше
А грађани варош Баточине
Прекидоше све прославе њине
Па јављају у свијет родбини
Да хитају варош Баточини
Десила се тешка трагедија
Замријеше по граду радија
Нигде нема свирке нит музике
Но сви журе да купе свијеће
И њих скоро више бити неће
Па су многи Лапову одили

Да би тамо свијеће купили
И тако се бјеху окупили
Овог тужног несрећнога дана
Преко тридес хиљада грађана
Из овога дела шумадије
Дошло друштво рођаци комшије
И још многи знани и не знани
Да испрате соколове младе
Но што сада Кујовићи раде
Ту не чујеш ништа до кукања
До кукања и до лелекања
Бјеше стигла цела фамилија
Да испрате младог Димитрија
Дошла браћа стричеви ујаци
Куку њему и његовој мајци
Сестра Боса поред брата стала
Па из грла млада закукала
Леле брате леле очи моје
Што је тако јадно лице твоје
Што је твоје чело нагрђено
И што ти је тело поломљено
Ђе су твоји пребијели зуби
Па га јадна милује и љуби
Љуби сестра рођенога брата
Кад је видиш грозница те хвата
За братом је почупала косу
Би да видиш црну мајку Росу
Стоји ова црна кукавица
Скамењена крај сина јединца
Јука јадна и пролива сузе
Куне судбу што јој сина узе
А баба му пала крај сандука
Па га грли милује и кука
Кука ова црногорка стара
Срце душу и кости разара
Димитрије бабино унуче
Што ти сине погибија пуче
Да је среће да те баба жени
Мој цвијету из горе зелени

Што нас сине овако дарова
Што толико доведе сватова
Ево стигла родбина цијела
И ја сам ти даре донијела
Златну бурму од сувога злата
Од двадесет и више карата
Остала је од твојега ђеда
Обичај је сине да се преда
Најстаријем од срца унуку
Јадној мене за увијек куку
Но сад мало морамо отићи
Да видимо шта раде Динићи
Кука мајка ојађена стара
Крај три црна мртвачка сандука
Поред ње су двије снахе младе
Оће своје очи да поваде
Скоро су се младе породиле
И лијепе синове родиле
Једна Неша а друга Горана
Још им нема по годину дана
А данас су млади голубићи
Останули млади сирочићи
А њих двије сиње кукавице
Остадоше младе удовице
А Милинка сестрица рођена
Гледа браћу сва окамењена
Па не може вјероват очима
Шта се ово догоди са њима
Шта јој браћу покоси овако
Па их сеја питаше полако
Пита Дула, Драгана и Гила
Је л' им тешка погибија била
Јесте ли се браћо намучили
Док сте ваше душе испустили
Још им рече сестрица вољена
У сузама врелим умивена
Да Душица још пристигла није
Из далеке земље Аустрије
Можда није вијести добила

Ил се сестра на вас наљутила
Што сте ово браћо учинили
Што сте ваше куће затворили
И што сте нас у црно завили
Но да видиш црног Милутина
Стао јадан крај три мртва сина
Па над њима јадан залелеко
И овако у лелеку реко
Мој Душане прва срећо моја
Што нестале сва доброта твоја
Ти си браћу поштењу учио
Свуда си их са собом водио
Они су те кукали слушали
Никада се нијесте раздвајали
Ој Драгане кућни домаћине
Шта би ово мој несрећни сине
.....
И све наде у воду падоше
Гиле сине моја узданице
Ево дошли гости и званице
Да те прате до јуначке Лике
Да ми сине идеш у војнике
Да ти земљу од душмана браниш
И да нам се здраво кући вратиш
Ево ту су фудбалери твоји
А Перица покрај тебе стоји
С њиме си се највише дружио
На игранке и прела одио
Заједно сте фудбал играли
И много се лијепо слагали
Реци нешто твом другу доброме
Куку мене кукавцу црnome
А кад дође час тужног расанка
Приђе црна ојађена мајка
Да се с ђецом кукалом поздрави
Да их за пут далеки оправи
Да им јадна срећни пут пожели
Па им тужна у сузама вели
Ђецо моја моји соколићи
Зар морасте овако отићи

На пут клети ђе нема повратка
Црна ће вас упитати мајка
Ко ће ђецо сретат пријатеље
Ко ће хранит старе родитеље
Ко ће орат Моравске равнице
Ко ће љубит младе ђевојчице
Ко ће бранит земљу од душмана
Ко ће учит Неша и Горана
Црни дане судбино кукавна
Кад се мајке с ђецом поздравише
Сва четири у раке спустише
На гробобе цвеће посадише
Да им оно цвета и мирише
То је тако било од вајкада
Да цвијеће ћвијећу припада
Аони су мајке им кукале
Када су их овакве имале
Били прави цвијет од момака
Нека им је црна земља лака.